

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Jaroslavem Škopkem ve věci

žalobce: V. N., nar. X, státní příslušnost X, M. L.
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2024, č.j. MV-106251-6/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 8. 2024, č.j. MV-106251-6/SO-2024, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 18 363 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 2. 9. 2024, Krajskému soudu v Plzni doručenou téhož dne, ve znění jejího doplnění ze dne 12. 9. 2024, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2024, č.j. MV-106251-6/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 6. 2024, č.j. OAM-46458-43/DP-2022 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – účast v právnické osobě dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu byla doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu prodloužena.

2. Pobyt cizinců na území ČR je upraven v zákoně o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobce a jeho manželka G. N. podali dne 16. 11. 2022 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě. Oba manželé jsou od roku 2006 jedinými jednateli a společníky společnosti VELTA ML s. r. o., IČ 279 66 615, se sídlem Křižíkova 715/9, 353 01 Mariánské Lázně, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. C 19090 (dále jen „Společnost“). Předmětem podnikání Společnosti je pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor bez poskytování jiných než základních služeb zajišťujících řádný provoz nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Společnost je vlastníkem dvou bytů a dvou garáží na adrese M. L., které jsou Společností pronajímány. Žalobce a jeho manželka disponovali povolením k dlouhodobému pobytu za týmž účelem (podnikání - účast v právnické osobě) od roku 2008, přičemž toto pobytové oprávnění jim bylo za neměnných skutkových a právních okolností opakovaně prodlužováno.
4. Výzvou Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 12. 2022, č. j. OAM-46458-8/DP-2022, byl žalobce vyzván k prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti. Na tuto výzvu reagoval prostřednictvím svého právního zástupce dne 13. 1. 2023. Doložil řadu dokumentů prokazujících faktický výkon funkce jednatele, zejména nájemní smlouvy k nemovitým věcem ve vlastnictví Společnosti, včetně dodatků k nim, smlouvu o zajištění vedení účetnictví Společnosti, včetně dodatku k ní, smlouvy o poskytování služeb spojených s užíváním bytů a garáží, výkaz zisku a ztráty za rok 2021 a výpis z bankovního účtu Společnosti za posuzované období.
5. Dne 17. 4. 2023 byl na pracovišti správního orgánu I. stupně proveden výslech žalobce a jeho manželky. Dne 22. 5. 2023 byla žalobci doručena výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim. Žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřil dne 8. 6. 2023. Dne 5. 10. 2023 bylo žalobci doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3, § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu neplnění účelu, pro který byl žalobci dlouhodobý pobyt udělen.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

6. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 17. 10. 2023 odvolání, které doplnil dne 30. 10. 2023. Žalovaná vydala dne 9. 1. 2024 rozhodnutí č. j. MV-198046-4/SO-2023, jímž rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Důvodem vrácení věci k novému projednání bylo nedostatečné vypořádání námitky žalobce týkající se nečekané změny předchozí rozhodovací praxe správního orgánu.
7. Po vrácení věci k novému projednání byl žalobce dne 14. 2. 2024 znovu vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření k nim. V rámci nahlížení do spisu bylo právním zástupcem žalobce zjištěno, že součástí správního spisu byly učiněny sběrné archy ze spisů vedených v řízeních o předchozích žádostech žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřil dne 7. 3. 2024 a následně dne 20. 5. 2024 doložil lékařské zprávy své a své manželky. Dne 6. 6. 2024 bylo žalobci doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zamítnutí jeho žádosti podle § 44a odst. 3, § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, opět z důvodu neplnění účelu, pro který byl žalobci udělen dlouhodobý pobyt.
8. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 14. 6. 2024 odvolání, o němž rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

Žalobní body

9. Žalobce nejprve stručně vymezil stěžejní žalobní body.
 - Správní orgány dospěly k nesprávnému právnímu závěru, že žalobce v době posledního povoleného pobytu neplnil účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt udělen, a že mu v plnění účelu pobytu ve větším rozsahu v posuzovaném období (od února 2021 do února 2023) nebránily závažné důvody.
 - S ohledem na individuální skutkové okolnosti daného případu (délku pobytu, zdravotní stav a věk obou manželů) nebylo možné se odchýlit od předchozí rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně zachovávané ve věci žalobce a jeho manželky po dobu téměř 15 let (od roku 2008 do roku 2022). Postup správních orgánů shledává žalobce rozporným s § 2 odst. 4 správního řádu.
 - Správní orgány nesprávně a nedostatečně posoudily proporcionalitu dopadu jejich rozhodnutí do základního práva žalobce a jeho manželky na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když bez náležité opory ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu bagatelizovaly intenzitu újmy způsobené žalobci a jeho manželce v důsledku napadeného rozhodnutí a při vymezení protichůdného veřejného zájmu nepřihlédly ke všem okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce.
 - Zmíněné vady napadeného rozhodnutí jej činí rovněž nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Plnění účelu pobytu

10. Žalobce odkázal na aktuální judikaturu soudů ve správním soudnictví, podle níž lze za neplnění účelu pobytu podle týchž zákonných ustanovení považovat například absenci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

faktického výkonu funkce jednatele společnosti s ručením omezeným, která v posuzovaném období negenerovala žádný zisk (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 6. 2023, č. j. 77 A 100/2021-78).

11. Společnost, jejímž je žalobce jednatelem a společníkem, je však aktivní právnickou osobou, která každoročně, včetně posuzovaného období, dosahovala zisku z nájemného hrazeného nájemci. Společnost plní všechny své zákonné povinnosti (daňové, na úseku veřejného zdravotního pojištění a na úseku vedení účetnictví) a provozuje podnikatelskou činnost v souladu se zapsaným předmětem podnikání, k jejímuž výkonu disponuje rovněž živnostenským oprávněním. Podnikatelská činnost Společnosti naplňuje dle přesvědčení žalobce všechny znaky podnikání podle § 420 odst. 1 občanského zákoníku.
12. Žalobce nesouhlasil s tím, že splnění povinnosti péče řádného hospodáře (zajištění vedení účetnictví a plnění ostatních zákonných povinností Společnosti a dohled nad jejich plněním) nelze považovat za aktivní výkon funkce jednatele (str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí). Výkon funkce jednatele totiž obecně spočívá právě v zastupování společnosti navenek a obchodním vedení společnosti.
13. Žalobcův případ nelze srovnávat s případem v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 11. 2022, č. j. 57 A 67/2022-55, na něž žalovaná odkazovala na str. 5 napadeného rozhodnutí. Žalobce oproti tam řešené věci pobýval v době posledního povoleného pobytu trvale na území České republiky. Při jeho výsledku byl detailně obeznámen s historií, organizací, řízením a fungováním Společnosti a současně Společnost v posuzovaném období dosahovala zisku z nájemného a plnila prostřednictvím svých jednatelů všechny své zákonné povinnosti.
14. Rovněž odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017-38, na str. 4 napadeného rozhodnutí považoval žalobce za nepřiléhavý, jelikož v něm byla řešena otázka, zda postačí, pokud cizinec disponující povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě vykonává pouze funkci společníka, nikoliv jednatele společnosti.
15. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela opomněla a nereagovala na tvrzení žalobce, že Společnost nejen přenechává fyzickým osobám k užívání nemovité věci v jejím vlastnictví, ale současně obstarává správu a provoz těchto nemovitých věcí a zajišťuje služby spojené s jejich užíváním, to vše prostřednictvím svých jednatelů. Žalovaná dále nesprávně uzavřela, že žalobci v plnění účelu pobytu v posuzovaném období (únor 2021 až únor 2023) nebránily závažné důvody. Žalobce přitom v průběhu správního řízení soustavně uváděl 3 základní závažné důvody, pro které by po něm již správní orgány neměly vyžadovat výkon výdělečné činnosti v širším rozsahu (žalobcův věk a zdravotní stav žalobce, pandemie onemocnění COVID-19). Všechny tři důvody se k posuzovanému období vztahovaly a měly na rozsah výdělečné činnosti Společnosti a rozsah výkonu funkce jednatele Společnosti žalobcem nezanedbatelný vliv.
16. Pokud jde o argument žalované, že z věku žalobce nelze dovozovat žádné úlevy co do plnění účelu pobytu (str. 5 napadeného rozhodnutí), žalobce poukázal, že správní orgány jsou v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu povinny rozhodovat s ohledem na individuální okolnosti každého případu. Z povahy věci pak nelze srovnávat podnikatelskou činnost zdravé fyzické osoby dosahující produktivního věku 30, 40 či 50 let a podnikatelskou činnost Společnosti, jejímiž jedinými jednateli a společníky jsou manželé ve věku 80 a 76

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

let. Nebere-li žalovaná tyto skutečnosti při posuzování rozsahu podnikatelské činnosti Společnosti a rozsahu výkonu funkce jednatele Společnosti žalobcem v potaz, činí tak dle názoru žalobce nesprávně.

17. Žalobce rovněž nechápal, z jakého důvodu by měl být jeho odkaz na pandemii onemocnění COVID-19 účelový (str. 5 napadeného rozhodnutí). V souvislosti s globální pandemií spojenou s rozšířením nového koronaviru SARS-CoV-2 a výskytem onemocnění COVID-19 byla přijímána opatření omezující svobodu pohybu a pobytu osob, podnikatelskou činnost osob apod. To vedlo k přechodnému či dokonce trvalému uzavření řady podniků a společností.
18. Žalobce správním orgánům v průběhu správního řízení doložil, že se svou manželkou uzavřeli smlouvu o dodávce nové kuchyně, a opakovaně (v rámci výsledku i ve svém vyjádření) uvedl, že s manželkou plánují uzavření nové nájemní smlouvy s případnými novými nájemci k bytu dříve pronajímanému jejich synovi, který sem aktuálně z důvodu své státní příslušnosti nemůže přijet. Dodávka nové kuchyně se uskutečnila ke dni 27. 8. 2024. Žalobce a jeho manželka taktéž uzavřeli nájemní smlouvu týkající se nájmu jednoho z bytů ve vlastnictví Společnosti s novými nájemci. Právě aktuální úsilí žalobce a jeho manželky o rozvoj a zvýšení rozsahu podnikatelské činnosti Společnosti dokládá jejich aktivní výkon funkce jednatele Společnosti.
19. S ohledem na vše výše uvedené měl žalobce za to, že žalovaná i správní orgán I. stupně dospěly k nesprávnému právnímu závěru o neplnění účelu pobytu žalobcem v posuzovaném období a absenci závažných důvodů pro jeho neplnění ve větším rozsahu.

Předchozí rozhodovací praxe správního orgánu

20. Jak vyplývalo z obsahu správního spisu a jak soustavně namítal žalobce, žalobci bylo za neměnných skutkových a právních okolností od roku 2008 pravidelně prodlužováno totéž povolení k pobytu, tj. povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě (Společnosti). Teprve po téměř 15 letech zachovávané rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně, v době, kdy již žalobci bylo 78 let a došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu, přistoupil správní orgán I. stupně k prolomení této praxe a prověřování plnění účelu pobytu žalobcem, tedy rozsahu výkonu funkce jednatele Společnosti žalobcem a rozsahu podnikatelské činnosti Společnosti. Pro žalobce i jeho manželku představoval postup správních orgánů vůči nim překvapivou změnu předchozí rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně, který prokazatelně po dobu téměř 15 let akceptoval deklarovaný rozsah podnikatelské činnosti Společnosti jako dostačující.
21. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 Azs 214/2018-28, konkrétně jeho body 13 a 14. Žalovaná k tomu na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedla, že předchozí rozhodovací praxi správního orgánu I. stupně je třeba považovat za nezákonnou, tudíž se nelze domáhat jejího dodržení či hovořit o legitimním očekávání žalobce. Žalobce však byl po dobu 15 let ze strany správního orgánu I. stupně vydáváním a opakovaným prodlužováním povolení k pobytu ubezpečován, že podnikatelská činnost Společnosti a rozsah výkonu funkce jednatele Společnosti jsou postačující pro vydání a prodloužení jeho povolení k pobytu v České republice. Žalobce byl vzhledem k absenci jakéhokoliv úmyslného protiprávního jednání na jeho straně a současně vzhledem k povaze pojmu plnění účelu pobytu přesvědčen, že

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

mu vzniklo legitimní očekávání, že správním orgánem I. stupně v jeho věci vytvořená rozhodovací praxe bude vůči němu a jeho manželce i nadále zachována.

22. Žalovaná v napadeném rozhodnutí argumentuje změnou rozsahu zjištěného skutkového stavu, zcela však přehlíží a opomíjí zohlednit individuální okolnosti, za nichž správní orgány k nečekané změně předchozí rozhodovací praxe přistoupily. Manželé totiž v době odchýlení se od předchozí rozhodovací praxe dosahovaly vysokého věku (k dnešnímu dni 80 let v případě žalobce a 76 let v případě jeho manželky), byli zde trvale usídlení, oba čelili zhoršení jejich zdravotního stavu, byli a dosud jsou závislí na lékařské péči poskytované na území členských států Evropské unie (vizte lékařské zprávy učiněné obsahem správního spisu) a současně neměli a do dnešního dne nemají v návaznosti na odchýlení se od rozhodovací praxe správního orgánu žádnou možnost, jak se do České republiky vrátit či zde zůstat, a to s ohledem na jejich státní příslušnost a nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech (dále jen „nařízení vlády č. 55/2024 Sb.“) Změna rozhodovací praxe právě v této složité životní situaci manželů tak představuje mimořádně citelný a závažný zásah do jejich práv a zájmů, který při poměření s protichůdným zájmem na odchýlení se od předchozí rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně nemůže obstát.

Nepřiměřenost zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života

23. Žalobce v průběhu správního řízení soustavně tvrdil, že neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bude mít pro něj i jeho manželku nevratné závažné následky na vedení jejich soukromého a rodinného života v České republice, a to s ohledem na délku jejich pobytu v České republice (více než 15 let), věk, zdravotní stav, absenci jiných možností řešení pobytové situace na území České republiky a nutnost vedení a řízení Společnosti zapsané v České republice a správy nemovitých věcí v jejím vlastnictví.
24. Žalovaná v napadeném rozhodnutí opakovaně konstatovala, že neplnil-li žalobce v době platnosti povoleného dlouhodobého pobytu účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt udělen, nelze hledět na dopady do soukromého a rodinného života jako na nepřiměřené a žalobce nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života (str. 7 a str. 8 napadeného rozhodnutí). Žalobce považoval tuto argumentaci za nesprávnou a opomíjející podstatu provedení testu proporcionality zásahu do základního práva jednotlivce. Provedení testu proporcionality zásahu do základního práva jednotlivce totiž předpokládá definování dvou protichůdných zájmů a jejich následné poměření na pomyslných miskách vah a hledání spravedlivé rovnováhy mezi nimi. Takové posouzení však v napadeném rozhodnutí dle názoru žalobce absentuje, respektive žalobce jej považuje za neúplné.
25. Pokud jde o protichůdný zájem na ochraně základního práva na respektování soukromého a rodinného života chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 Azs 366/2021-35, bod 8. Ačkoliv tedy žalobce nemá právo na vstup a pobyt na území České republiky bez dalšího, má právo na respektování soukromého a rodinného života vybudovaného v České republice v době jeho oprávněného pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

26. Toto právo mu vyplývá z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Povinnost posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí podle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života cizince přitom v projednávané věci výslovně stanoví i zákon o pobytu cizinců. Správní orgány tak byly v dané věci povinny věnovat ochraně soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky pozornost a posoudit proporционаlitu zásahu do něj.
27. Žalobce v průběhu správního řízení uváděl řadu závažných skutečností, které byly ze strany správních orgánů dle jeho názoru bagatelizovány a zlehčovány bez náležité opory ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu.
28. V prvé řadě se jedná o zdravotní stav žalobce a jeho manželky. Žalobce podstoupil v roce 2015 operaci karcinomu prostaty a v roce 2024 absolvoval několikátýdenní radioterapii vzhledem k lokální recidivě onkologického onemocnění. Žalobce je od roku 2015 pod neustálým dohledem svého ošetřujícího lékaře za účelem prevence recidivy onkologického onemocnění. Pravidelná prohlídka a kontrola zdravotního stavu žalobce mu byla stanovena na den 23. 9. 2024 v urologické klinice města Planegg. Pokud by žalobce musel přerušit léčbu a absolvovat časově i administrativně velice náročné přesídlení do země původu, kde nebude mít přístup k natolik kvalitní lékařské péči ani zázemí srovnatelné s tím na území České republiky, mohlo by to nevratně ohrozit jeho zdravotní stav s trvalými následky.
29. Ačkoliv léčba žalobce není spojena s územím České republiky a probíhá na území Spolkové republiky Německo, možnost pokračování v ní se odvíjí od prodloužení povolení k pobytu v České republice, lze s ohledem na státní příslušnost žalobce jen stěží předpokládat, že by mu pobytové oprávnění mohlo být uděleno tam. I manželka žalobce se potýká se zdravotními problémy, a to problémy s pohybovým aparátem. V roce 2019 postoupila manželka žalobce dvě operace spočívající v totální endoprotéze obou kyčelních kloubů. Od konce roku 2023 pociťovala manželka žalobce silné bolesti v pravé noze. Na základě výsledků lékařského vyšetření jí byla doporučena další operace za účelem selektivní výměny částí protézy pravého kyčelního kloubu (viz lékařská zpráva manželky žalobce ze dne 11. 6. 2024 připojená k žalobě). Od ledna 2024 užívá manželka žalobce léky proti bolestem. Termín operace jí byl stanoven na den 8. 10. 2024. Všechny žalobcem tvrzené skutečnosti mají oporu v lékařských zprávách předkládaných správnímu orgánu I. stupně a žalované v průběhu správního řízení. V kontextu věku manželky žalobce se rozhodně ani v jejím případě nejedná o natolik banální zákrok, jak by mohla naznačovat argumentace žalované.
30. Žalovaná dále v napadeném rozhodnutí uzavřela, že časovou a administrativní náročnost spojenou s vycestováním nelze pokládat za vážnou a nenahraditelnou újmu (str. 8 napadeného rozhodnutí). K tomu žalobce namítal, že trvalé přesídlení do země původu po 15 letech pobytu v České republice je vzhledem k věku, zdravotnímu stavu obou manželů, nutnosti vedení a řízení Společnosti a správy nemovitých věcí v jejím vlastnictví skutečně časově a administrativně natolik náročným krokem, že nelze předem bez dalšího předpokládat, že jej manželé budou schopni zvládnout. Žalobce považoval posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho základního práva na respektování soukromého a rodinného života a téhož práva jeho manželky za nedostatečné a nesprávné.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

31. Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 10. 10. 2024, v němž trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, zejména odůvodnění v části III. napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.
32. Žaloba dle názoru žalované nepřináší žádnou (novou) relevantní argumentaci, která by správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí žalované zpochybňovala.
33. Napadené rozhodnutí není dle žalované nezákonné, není v čemž nesprávné, není vnitřně rozporné, ani není nepřezkoumatelné. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádala se v šesti odvolacími námitkami. Žádné z (procesních) práv žalobce nebylo porušeno.
34. Žalovaná zdůraznila, že tvrzení o zdravotním stavu nemají vliv na zjištěný závěr o neplnění účelu, neboť posuzované období bylo vytyčeno a skutečnosti týkající se zdravotního stavu do tohoto období nespádají. Žalobce i jeho manželka při výslechu vypověděli, že zdravotní stav neměl vliv na možnost výkonu funkce jednatele a jednatelky. Vzhledem k výše uvedenému vymezení posuzovaného období (v minulosti), není pro učiněný závěr podstatné tvrzení o současném stavu podnikání VELTA ML s. r. o. Nehledě na skutečnost, že ani tato tvrzení nelze považovat za aktivní výkon funkce jednatele, neboť podstata „podnikání“ zůstává stále stejná.
35. Pokud žalobce tvrdí, že daným způsobem podniká již přibližně 15 let [což by mohlo i představovat závažnou překážku pobytu žalobce na území dosahující vysoké intenzity, srov. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023], je zřejmé, že doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě byla žalobci opakovaně prodloužena nezákonně, když správní orgán I. stupně nedostál své povinnosti zjistit stav věci v souladu s § 3 správního řádu. Tato rozhodnutí tak nemohla založit legitimní očekávání, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 7/2005-86 ze dne 25. 4. 2006. Žalobce se nemůže domáhat, aby správní orgán I. stupně nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou rozhodovací praxi.
36. Napadené rozhodnutí je podle názoru žalované přezkoumatelné a bylo vydáno v souladu se zásadou zákonnosti a § 2 odst. 4 správního řádu.
37. S ohledem na uvedené žalovaná setrvala na svých závěrech v napadeném rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

38. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
39. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
40. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

41. Strany sporu setrvaly při jednání před soudem dne 25. 2. 2026 na své předchozí argumentaci.
42. Žaloba je důvodná.
43. Žalobci byla zamítnuta žádost ze dne 16. 11. 2022 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – účast v právnické osobě dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť neměl plnit v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu byla doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu prodloužena.
44. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.
45. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
46. Podle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.
47. Stran žalobních námitek týkajících se plnění účelu pobytu a předchozí rozhodovací praxe správního orgánu soud uvážil následovně.
48. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2025, č. j. 22 Azs 37/2025-46, posuzoval kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 2. 2025, č. j. 69 A 6/2024-97. Jednalo se o skutkově totožnou věc, ve které byla žalobkyně G. N., manželka žalobce v nyní souzené věci. Stran plnění účelu pobytu konstatoval kasační soud toto: „[22] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že se zabýval vypořádáním kasačních námitek stěžovatelky směřujících proti tvrzené nezákonnosti rozsudku krajského soudu výlučně ve vztahu k žalobkyni, a to navzdory skutečnosti, že některé ze stěžovatelčiných námitek se dotýkaly rovněž výkonu funkce jednatele manžela žalobkyně. Účelem pobytu, který měla žalobkyně v souladu s uděleným pobytovým oprávněním naplňovat, byla účast na právnické osobě spočívající ve výkonu funkce statutárního orgánu. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku z 16. 12. 2020, č. j. 3 Azs 252/2020-45, bod [14], lze funkci jednatele společnosti vymezit jako průběžnou a pravidelnou správu záležitostí společnosti a jejího podniku, tedy rozhodování o organizačních, technických, obchodních, personálních, finančních a dalších otázkách běžného chodu společnosti. Jde o řízení společnosti, zejména o organizování a řízení její podnikatelské činnosti, včetně rozhodování o jejích podnikatelských záměrech. Obdobné závěry vyplývají rovněž z judikatury citované krajským soudem v nyní projednávané věci (rozsudek NSS z 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 471/2018-39, bod [19]). Nejvyšší správní soud při posouzení nyní projednávané věci dospěl k závěru, že činnosti, které žalobkyně v posuzovaném období vykonávala, nelze považovat za plnohodnotný výkon funkce jednatelky obchodní společnosti, a nelze proto uzavřít, že by žalobkyně prostřednictvím této obchodní společnosti fakticky podnikala pro účely zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

[23] Nejvyšší správní soud si uvědomuje, že při dlouhodobém pronájmu menšího počtu nemovitých věcí nevyžaduje povaha této činnosti, aby jednatel společnosti musel činit častá rozhodnutí v oblasti organizační, technické, obchodní, personální, finanční či jiné týkající se běžného chodu společnosti. V nyní posuzované věci však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalobkyně v rozhodném období nevykonávala žádná konkrétní jednání, která by směřovala k reálnému rozvoji podnikatelské činnosti společnosti a k dosažení jejího zisku. Ze správního spisu plyne, že žalobkyně se jako jednatelka ve sledovaném období účastnila dvou valných hromad konaných dne 15. 4. 2021 a dne 11. 4. 2022, na nichž bylo schvalováno hospodaření společnosti za roky 2020 a 2021. Dne 15. 2. 2022 uzavřela rovněž za obchodní společnost společně s druhým jednatelem nové nájemní smlouvy, na jejichž základě došlo ke zvýšení nájemného u všech čtyř nemovitých věcí. Tyto smlouvy byly opět uzavřeny odděleně, a to zvlášť s jednatelem společnosti a zvlášť s jejich synem. Náplní valných hromad bylo vždy toliko schválení hospodaření za předchozí rok, bez jakéhokoli vlnu náznaků vnitřní strategie společnosti k dosažení jakéhokoli kapitálu v budoucnu. Právě absence podnikatelských záměrů, která shodně vyplynula také z výpovědi obou manželů, vede Nejvyšší správní soud k závěru, že obchodní společnost vznikla toliko za účelem naplnění požadavků pobytového oprávnění žalobkyně na území České republiky.

[24] Nejvyšší správní soud tak nesouhlasí se závěry krajského soudu, že by se v daném případě nepodařilo prokázat, že společnost byla toliko „prázdnou schránkou“. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že obchodní společnost sloužila toliko jako prostředník k úhradě služeb a energií plynoucích z užívání bytu jednatelem společnosti, kterým následně vyplácela symbolickou částku za výkon jednatelské funkce (v roce 2021 to bylo 16 Kč, v roce 2022 pak 69 Kč). Nejvyšší správní soud konstatuje, že pravidelné ukládání nájemného v hotovosti na účet obchodní společnosti ze strany jednatele nepředstavuje projev skutečného výkonu jejich funkce. Zohlednil rovněž, že nájemníky byli po celou dobu existence společnosti výhradně žalobkyně, její manžel a formálně i jejich syn, což samo o sobě nesvědčí o reálné podnikatelské činnosti. Ani uzavření smlouvy o vedení účetnictví, za situace, kdy společnost neměla jiné nájemce či obchodní partnery, nelze považovat za úkon naplňující znaky plnohodnotného výkonu funkce jednatele podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.

[25] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených východisek plynoucích z rozsudku z 16. 12. 2020, čj. 3 Azs 252/2020-45, dospěl k závěru, že činnost žalobkyně se omezovala toliko na běžnou správu nemovitosti a základní administrativu související s bydlením. Nejvyšší správní soud má za to, že žalobkyně nevykonávala žádné další činnosti, které by směřovaly k rozvoji podnikatelské činnosti společnosti či k dosažení zisku. Fungování obchodní společnosti nevyvolávalo přesvědčení, že by byla založena a provozována se skutečným cílem dosažení zisku, a to tím spíše s ohledem na skutečnost, že druhá nemovitost, v níž syn žalobkyně pouze sporadicky pobýval, byla v rozhodném období bez nájemce. Z uvedených indicií proto vyplývá, že obchodní společnost byla zřízena převážně za účelem naplnění formálních požadavků pobytového oprávnění žalobkyně a že žalobkyně fakticky nenaplňovala účel, pro který jí bylo pobytové oprávnění uděleno.

[26] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že žalobkyně v posuzovaném období nenaplňovala účel, pro který jí bylo povolení k pobytu uděleno.“

49. Krajský soud nepochybuje o tom, že závěry vyjevené Nejvyšším správním soudem ve věci žalobcovy manželky jsou plně aplikovatelné i na žalobcovu věc, která je skutkově

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

identická. Lze proto uzavřít, že byl správný závěr správních orgánů o tom, že žalobce neplnil účel uděleného pobytového oprávnění.

50. A s tímto závěrem, resp. se závěrem o nedůvodnosti žalobní námitky týkající se (ne)plnění účelu pobytu, úzce souvisí i náhled soudu na nedůvodnost námitek týkajících se změny dosavadní rozhodovací praxe správního orgánu.
51. Správní soudy i Ústavní soud nahlíží na změnu rozhodovací praxe jako na přípustný krok, který však podléhá přísným podmínkám, aby nebyl porušen princip právní jistoty a legitimního očekávání. Především, pro takovou změnu musí existovat závažné a racionální důvody (změna právní úpravy, vývoj judikatury vyšších soudů nebo zjištění, že dosavadní praxe byla v rozporu se zákonem). Dále, nová praxe musí být aplikována jednotně na všechny srovnatelné případy a dotčené subjekty musí mít reálnou možnost se s novou praxí seznámit dříve, než na ně dopadne. Pokud se správní orgán v konkrétním případě odchýlí od své dosavadní ustálené praxe, musí toto odchýlení v rozhodnutí řádně odůvodnit. Zároveň ovšem platí, že se účastník řízení nemůže dovolávat dodržení předchozí praxe, pokud byla tato praxe v rozporu se zákonem (tzv. právo na rovnost v bezpráví neexistuje).
52. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 1. 2025, č. j. 5 Afs 69/2024-29, mj. uvedl, že *„krajský soud shledal, že stěžovatelce nevzniklo legitimní očekávání také z toho důvodu, že dříve aplikovaný právní názor (tj. názor stěžovatelky) byl nezákonný. Dle krajského soudu přitom nezákonná praxe nemůže legitimní očekávání založit. Také toto konstatování krajského soudu musí Nejvyšší správní soud mírně upřesnit. I nezákonná praxe totiž může za velmi přísných podmínek založit legitimní očekávání. Muselo by se však jednat o skutečně ustálenou rozhodovací praxi správních orgánů, která je jednoznačně seznatelná např. tím, že jde o setrvalý dlouhodobější výklad daného problému zjistitelný z vícero rozhodnutí (výše zmiňovaný rozsudek NSS čj. 3 Afs 95/2022-43, bod 16).“*
53. V žalobcově věci soud nedospěl k závěru, že by bylo možné dosavadní postup správních orgánů považovat za nezákonnou praxi ve smyslu shora citovaného rozsudku kasačního soudu. Absentují zde totiž rozhodnutí, která by na základě úplně zjištěného skutkového stavu učinila právní závěry k téže otázce a tyto závěry setrvale a konzistentně uplatňovala. Nejde tedy o zmíněnou *„skutečně ustálenou rozhodovací praxi správních orgánů“*, která by byla *„jednoznačně seznatelná“* jako *„setrvalý dlouhodobější výklad daného problému zjistitelný z vícero rozhodnutí“*, ale o situaci, kdy správní orgán opakovaně rozhodoval bez řádného zjištění skutkového stavu (což sám konstatoval) a bez odpovídajícího právního posouzení. Takový postup nelze kvalifikovat jako ustálený výklad právní otázky, ale pouze jako opakované procesní pochybení postrádající normativní obsah, které však nemůže založit legitimní očekávání žalobce.
54. Naopak, jako důvodnou soud shledal námitku týkající se nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí.
55. Zásada přiměřenosti (proporcionality) je v cizineckém právu klíčovým korektivem, který brání státu v nepřípustném zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgán je povinen posoudit přiměřenost i bez výslovného zákonného pokynu, když je nutné přihlížet zejména k závažnosti nebo povaze protiprávního jednání cizince, délce pobytu cizince na území ČR, jeho věku, zdravotnímu stavu a rodinným vazbám, sociálním a kulturním vazbám vytvořeným v ČR a intenzitě vazeb k zemi původu. V praxi to

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

znamená, že i když cizinec nesplní některou zákonnou podmínku, může mu být pobytové oprávnění zachováno, pokud by jeho nucený odchod z ČR představoval nepřiměřeně tvrdý zásah do jeho rodinných a soukromých vztahů.

56. Ministerstvo se věnovalo přiměřenosti rozhodnutí na str. 13 – 15 prvoinstančního rozhodnutí, žalovaná pak na str. 7 – 9 napadeného rozhodnutí. Podstata náhledu žalované spočívala v přitakání závěrům Ministerstva. To hned v úvodu konstatovalo, že vzhledem k žalobcovu věku, resp. době jeho pobytu v Ruské federaci před příjezdem do České republiky, má za to, že *„si žadatel jistě vybudoval pevné socio-kulturní a ekonomické vazby v Ruské federaci.“* Tu však musí soud připomenout, že primárním úkolem Ministerstva bylo zaobírat se žalobcovými vazbami v České republice, nikoliv v Ruské federaci. Nadto, závěr o *„socio-kulturních a ekonomických vazbách v Ruské federaci“* byl učiněn bez uvedení jakýchkoliv konkrétních, a sám sebe tak degradoval na úroveň pouhých domněnek.
57. Obdobně lze nazírat i na závěr, že *„žadatel na území ČR pobývá cca 15 let, ale za tuto dobu si nebyl schopen osvojit český jazyk na takové úrovni, která by mu umožňovala absolvovat výslech bez přítomnosti soudního tlumočnicka“*, přičemž *„uspokojivá znalost jazyka hostitelské země, tj. českého jazyka nepochybně prohlubuje socio-kulturní a ekonomické vazby s Českou republikou a s ohledem na výše uvedené je správní orgán toho názoru, že vazby žadatele jsou hlubší na domovský stát než na Českou republiku.“* Jistě, znalost jazyka hostitelské země prohlubuje vazby s danou zemí. Ovšem dovozovat jakékoliv závěry stran vazeb na hostitelský stát z toho, že si cizinec při výslechu realizovaném orgánem státní moci, kde často záleží na jemných jazykových nuancích a znalosti odborné terminologie, vyžádá tlumočnicka do mateřštiny, je nepřiléhavé. Správní orgán, pokud chtěl argumentovat žalobcovou (ne)znalostí češtiny stran jeho integrace do společnosti, měl zjišťovat, jak je žalobce schopen obstát v běžném, každodenním životě. To se ovšem nestalo. Nadto, logice argumentace použité Ministerstvem by šlo oponovat tím, že dosud stále významná část české společnosti ovládá v určité úrovni ruský jazyk, což jistě může kompenzovat případnou úroveň (ne)zvládnutí českého jazyka ze strany žalobce.
58. Ministerstvo dále připomnělo, že *„pravomocné neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu neomezuje žalobce např. prostřednictvím moderních komunikačních technologií v udržení jeho případných soukromých a socioekonomických vazeb v ČR“*. Ano, moderní komunikační technologie do značné míry bourají vzdálenostní bariéry. Nicméně, soud zde zaujala ta myšlenka správního orgánu, podle které lze jimi udržovat žalobcovy případné soukromé a socioekonomické vazby v ČR. Tu je třeba zdůraznit, že bylo povinností správních orgánů zjistit skutečné žalobcovy vazby v České republice a posoudit možný dopad rozhodnutí do nich, a nikoliv přemítat nad možností udržet ty případné.
59. Nepřiléhavá je i úvaha o žalobcových rodinných poměrech. Správní orgány opakovaně zdůraznily, že na území České republiky má žalobce manželku, která je ve stejné situaci, neboť jí byla ve stejný den ze stejného důvodu zamítnuta žádost o prodloužení pobytu, a dále že v Ruské federaci mají manželé syna, bydlení a příjem z důchodu. Na tomto základě dovodily, že v případě pravomocného neprodloužení dlouhodobého pobytu nedojde k rozdělení rodiny. Ani tato úvaha sama o sobě nepostačuje. Přiměřenost zásahu nelze redukovat pouze na otázku, zda členové rodiny budou či nebudou fyzicky odděleni. Významné v této věci je i to, zda bude rodina nucena po velmi dlouhé době zásadně změnit

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

způsob života, opustit své dosavadní zázemí a přenést těžiště života do jiného státu. Právě tuto intenzitu zásahu však správní orgány zcela pominuly.

60. Významná část odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí ohledně jeho přiměřenosti je věnována žalobcovu zdravotnímu stavu a jeho léčení ve Spolkové republice Německo.
61. Není sporu o tom, že žalobce je více než osmdesátiletým onkologickým pacientem (recidivujícím) a podstupuje léčbu v Německu, kam dojíždí z ČR. Bylo plným žalobcovým právem zvolit si, kde bude takové léčení absolvovat. V té souvislosti je třeba zdůraznit, že žalobce učinil takovou volbu v době, kdy jeho pobyt v ČR byl zcela legální a správním orgánem opakovaně prodlužován. Z hlediska přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života nelze odhlédnout od faktu, že onkologické onemocnění je onemocněním závažným a jeho léčba je mj. náročná i časově. Už zde lze ovšem spatřovat významnou vazbu na hostitelský stát, neboť právě zde má žalobce potřebné rodinné zázemí, z něhož může bez větší zátěže realizovat léčbu probíhající v Planeggu u Mnichova vzdáleném od Mariánských Lázní přibližně 300 km. Jako téměř cynický pak lze spatřovat názor správního orgánu, podle kterého se žalobce „s jeho manželkou mohou uchýlit do jiné země, např. do Spolkové republiky Německo a tam z důvodu probíhající léčby usilovat o získání o povolení k pobytu a toto povolení k pobytu získat, tj. v případě, že bude věrohodně prokázáno, že jejich léčba nutně vyžaduje osobní přítomnost ve Spolkové republice Německo.“ Správní orgán není tím, kdo by mohl doporučovat, do jaké země se má žalobce uchýlit, aby se mohl léčit. Bylo jeho povinností postavit najisto, že i z hlediska žalobcova věku a zdravotního stavu nebude napadené rozhodnutí nepřiměřené. A to se nestalo. Ano, žalobce sice nemůže předjímat, že mu (a jeho manželce) správní orgán neudělí dlouhodobé vízum za účelem strpění (jak je uvedeno na str. 14 napadeného rozhodnutí), nemůže ovšem počítat s tím, že mu uděleno bude.
62. To, že se úvahy správního orgánu zcela mýlí s podstatou institutu přiměřenosti rozhodnutí svědčí i další část odůvodnění, v níž Ministerstvo dospělo k závěru, že „pokud je žadatel z důvodu léčby schopen cestovat automobilem do Spolkové republiky Německo, ale i letadlem do Ruské federace, což potvrzují i přechodová (hraniční) razítka v cestovním dokladu žadatele, jeho zdravotní stav mu umožňuje i návrat do domovského státu“, přičemž „je správnímu orgánu známo, že žadatel dne 17.02.2024 letecky odcestoval z území ČR a zpět do ČR přicestoval dne 25.02.2024“. Z toho „je zřejmé, že aktuální zdravotní stav žadatele mu nadále umožňuje cestovat i mimo území ČR, resp. do domovského státu.“ Žalovaná pak na str. 9 napadeného rozhodnutí upřesnila, že žalobce opustil Českou republiku v roce 2024 celkem dvakrát, vždy na dobu jednoho týdne.
63. Podstatou činnosti správního orgánu ohledně přiměřenosti rozhodnutí (prizmatem žalobcova zdravotního stavu) totiž nebylo hodnocení toho, zda je žalobce schopen odcestovat/vrátit se do Ruské federace (či kamkoliv jinam), ale toho, zda vzhledem k žalobcovu věku, zdravotnímu stavu a místě léčení je rozhodnutí, kterým je de facto ukončen žalobcův pobyt v ČR, přiměřené. A fakt, že žalobce v roce 2024 opustil ČR celkem na dobu dvou týdnů, není pro úvahu nad přiměřeností rozhodnutí ničím významným.
64. V podstatě žádnému významnému hodnocení se ze strany správních orgánů nedostalo faktu, že žalobce spolu s manželkou pobývají v ČR již 15 let a vlastní zde několik nemovitostí. A snad nejtransparentnějším důkazem nepochopení institutu posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

přiměřenosti rozhodnutí je závěr žalované vyjevený na str. 8 napadeného rozhodnutí. Tam žalovaná, která se s hodnocením přiměřenosti učiněným Ministerstvem plně ztotožnila, konstatovala mj. toto: „Pokud účastník řízení v daném případě prokazatelně neplnil účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. Vydání, potažmo prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění bez dalšího, pouze z důvodů soukromého a rodinného života, by vedlo ke zcela absurdnímu důsledku; zákonné podmínky pro vydání, resp. prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění by byly zcela liché, potažmo k vydání/prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění by postačovalo toliko zohlednění soukromého a rodinného života.“ Ano, na institut soukromého a rodinného života se nelze při nesplnění účelu pobytu spoléhat, avšak pokud je prizmatem kritérií vyjevených v § 174a zákona o pobytu cizinců shledána nepřiměřenost rozhodnutí, musí fakt neplnění účelu pobytu ustoupit do pozadí. Dostatečně posoudit (ne)přiměřenost rozhodnutí je povinností správních orgánů. Ty však v souzené věci této povinnosti nedostály.

65. Konečně, ani úvaha správních orgánů o tom, že v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny není v zahraničně-politickém zájmu ČR, aby na jejím území pobývali státní příslušníci Ruské federace a Běloruské republiky, přičemž veřejný zájem zde podle ní převažuje nad zájmem jednotlivce, nemůže nahradit individuální test proporcionality ve vztahu ke konkrétům týkajících se žalobce. Pokud nejde o posouzení nové žádosti o pobytové oprávnění bez předchozích vazeb k území, ale o situaci osoby, která na území České republiky dlouhodobě legálně pobývala, nemůže obecný odkaz na zahraničně-politický zájem státu bez dalšího odůvodnit závěr, že zásah do jejího soukromého a rodinného života je přiměřený. Tím spíše to platí, jestliže správní orgány současně vycházely z toho, že žalobce až do vydání napadeného rozhodnutí dlouhodobě pobýval na území na základě pobytového oprávnění opakovaně udělovaného orgánem státní moci.
66. Soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru o důvodnosti žaloby, a proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalované (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

67. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem.
68. Soud přiznal žalobci náhradu nákladů ve výši 18 363 Kč, skládající se a) ze zaplacených soudních poplatků za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, dále b) z odměny advokáta za dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2024. Za úkony právní služby oceněné částkou 3 100 Kč/úkon soud považuje převzetí a přípravu zastoupení a podání žaloby, a dále c) z odměny advokáta za jeden úkon právní služby ve výši 4 620 Kč, a z náhrady hotových výdajů za jeden úkon právní služby po 450 Kč podle § 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. g) a § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2025. Za úkon právní služby oceněný částkou ve výši 4 620 Kč soud považuje účast na soudním jednání dne 25. 2. 2026.

69. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2 493 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
70. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. 2. 2026

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.